

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกร่วมกัน สำหรับเด็กออทิสติก โดยการวิเคราะห์ พฤติกรรมประยุกต์ กรณีศึกษาเป็นเด็กออทิสติก เพศชาย อายุ 6 ปีที่กำลังเตรียมความพร้อม ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ โดยทำการศึกษา Single Subject Design รูปแบบ ABA เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย 1) แผนการเพิ่มพฤติกรรมกรมองร่วมกัน ระหว่างน้องหนึ่งกับผู้ศึกษา 2) แบบบันทึกพฤติกรรม 3) แบบประเมินสิ่งเสริมแรง 4) แบบบันทึก หลังสอน และ 5) การบันทึกวีดิทัศน์ ผู้ศึกษาใช้เวลาในการสังเกตและบันทึกวีดิทัศน์เป็น 3 ระยะเวลา รวม 4 สัปดาห์ คือระยะที่ 1 เป็นระยะพื้นฐานโดยการสังเกตพฤติกรรมก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ ระยะที่ 2 เป็นการทดลองติดต่อกัน 2 สัปดาห์และระยะสุดท้ายเป็นการถอดถอน 1 สัปดาห์ สถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนการนำเสนอผลการทดลองใช้ตารางและ แผนสถิติ ประกอบความเรียง ส่วนข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมและการบันทึกวีดิทัศน์ ผู้ศึกษานำมาจัดเป็นหมวดหมู่และนำเสนอในรูปแบบความเรียงเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า หลังการปรับพฤติกรรมโดยการฝึกร่วมกันโดยนำวิธีการ วิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์แล้ว กรณีศึกษามีพฤติกรรมกรมองสบตาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 23 เป็นร้อยละ 62 ซึ่งผลจากการศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการทดลองประสบผลสำเร็จเป็นที่น่า พึงพอใจขึ้น เพราะกรณีศึกษามีพฤติกรรมกรมองร่วมกันเพิ่มขึ้น โดยมีความสนใจ และสามารถ สบตากับบุคคลรอบข้างเมื่อมีปฏิสัมพันธ์ด้วยดีขึ้นกว่าเดิม

The objective of this independent study was to examine the joint attention practice for a child with autism through applied behavior analysis. The subject was a 6-year old boy with autistic spectrum disorders in early intervention program at Special Education Center Region 8, Chiang Mai province. Single subject design (ABA) was utilized in this study. The instruments included 1) eye contact plans, 2) a behavioral observation form, 3) a preferred snakes and logs form evaluation, 4) a memo after teaching form and 5) video recorder. The researcher spent 4 weeks as 3 phases of observation and video recording: baseline for a week, testament for two weeks and maintaining and extinction for a week. The data were analyzed using means and percentages then presented in tables and graphs with descriptive explanation. The information gathered from the partial observation form and video recorder were categorized into major themes and explained descriptively.

The results revealed that after behavior modification using joint attention practice, the frequency of eye contact of the case study was increased from 23 to 62 percent. Based on the study, the joint attention practice was improved; the child remained eye contact and had more joint attention with people surrounded.